

seende. Skulde derfor den ærede Minister ønske en yderligere Bemyndigelse, vil der ikke fra Udvalgets Side være nogen Hindring i Veien derfor. Jeg har havt Leilighed til angaaende dette Spørgsmaal at se efter i Rigsraadsstidenden for 1858, og jeg har der fundet, at Finansministeren den Gang ønskede en saadan Bemyndigelse. Jeg ser vel, at flere Medlemmer af Rigsraadet nærrede stor Betænkethed ved at give den; men saavidt jeg har kunnet overse det, var Ministerens Ønske begrundet i, at der kunde være Ciere i Hertugdømmerne, som muligens ikke fik Noget at vide om Indkaldelsen, og Forholdene ere saaledes ganstke vist nu forskjellige fra, hvad de den Gang vare. Egeledes har jeg efterset en tidligere Bestemmelse om samme Materie, som har udfillet sig lidt mere fyldigt; men det er et Spørgsmaal, som maaste Finansministeren, der har saa rig Leilighed til at behandle saadanne Ting vil komme udover. Ser i Loven er det ikke flaaet fast, hoorledes der skal forholds, naar der kommer en Anmeldelse, men Anmelderen ikke forfølger Sagen. Vi have imidlertid en Lov, som siger, at hvis den Bedkommende ikke forfølger Sagen inden 4 Uger, er den bortfalden, og Finansministeren vil saaledes ogsaa i dette Tilfælde være i Stand til at komme udover Bankfeligheden. Dette er, hvad jeg har at sige paa Udvalgets Begne. — For mit eget Bedkommende skal jeg bemærke, at jeg, efter at Forhandlingerne i Udvalget vare sluttede, er kommen til at overveie et Spørgsmaal, som jeg vil henstille til den ærede Minister. Det er mig bekendt, at flere af de heromhandlede Obligationer lyde paa et saa ringe Beløb som 10 Rigsdaler, og naar Avertissementerne om Indkaldelsen skulle betales af Cieren af Duplikatsbeviset, kan man tænke sig, at han vil sige: Jeg bryder mig ikke om at melde mig, thi Avertissementerne koste lige saa meget som hele Obligationen er værd. Jeg vil derfor henstille til den ærede Minister, om det ikke var muligt i saadanne Tilfælde at lade Finansministeriet afholde Omkostningerne ved Bekjendtgørelserne.

Finansministeren: Ja, det sidste Spørgsmaal tør jeg antage, at den ærede Ordfører selv vil finde det rigtig at gjøre til Gjenstand for en nærmere Forhandling mellem ham og de andre ærede Medlemmer af Udvalget, forinden det bringes frem her i Thinget. Jeg har ikke umiddelbart havt nogen Opfordring til Konference med det ærede Udvalg; dersom vilde maaste en Del af de Bemærkninger, der kom fra den ærede Ordfører, have fundet en lige saa naturlig Plads ved en saadan Konference; men derpaa ligger der jo ikke nogen Vægt. Det er mig hjært, at Lovforlaget, saaledes som det er indbragt i det andet Thing og vedtaget der, ogsaa anbefales af Udvalget i uforandret Skikkelse, og det er med beraad-

Su, at Forlaget er begrændset saaledes som det foreligger. Finansministeriet ønsker ikke nogen Udvidelse af Bemyndigelsen, og for saa vidt man vil gjøre det lille praktiske Spørgsmaal om, hoorledes der skal forholds med de her omtalte Statsfonds og Bankffeviser, naar de ikke lyde paa Navn, men paa Thændehaveren, til Gjenstand for en særlig Granskning, maa man ønske, at det sker gennem en særlig Lov. Jeg tror imidlertid ikke, der er nogen som helst Grund til at bevære Lovgivningsmagten med de ganstke sjeldne og særegne Forhold, hvorpaa den ærede Ordfører henlede Opmærksomheden. Oprindeligt vare alle disse Beviser lydende paa Navn, og der er først senere kommet nogle enkelte, som lyde paa Thændehaveren. Som jeg paa anden Gaand har meddeelt den ærede Ordfører, er imidlertid Antallet af dem, der eksistere, overordentligt ringe; det er nemlig kun 6, og af disse 6 er endda det ene deponeret i Finansministeriet, saaledes at der altsaa egentlig kun er 5. Det vides nu ikke, at noget af disse er blevet borte, og jeg tror derfor, det vilde være at drive Forsynligheden og Omsorgen altsor vidt, om man vilde forbyde sig i meget subtile Betragtninger over, hvad der kunde hende, hvis disse Papirer forvildede sig. Under sædvanlige Forhold vil vistnok Slutningsbestemmelsen i Loven af 31te Marts 1858 i Forbindelse med Forældelsesloven indeholde saadanne Regler, at man kan klare sig. Jeg vil ikke betvivle, at man kan udgrænste særegne kurtøse Tilfælde, som ikke kunne rammes af Loven af 31te Marts 1858 § 4 og Loven af 1871, men hvad jeg bestemt vil paastaa, er, at der ikke er Grund til at lægge Svædet i Blod for at udpønse saadanne Tilfælde og for derefter naturligvis atter at udpønse nogle kurtøse Regler for at bøde paa disse Tilfælde. Jeg tror, at der i den foreliggende Lov indeholdes, hvad der praktisk trænges til for at supplere tidligere Bestemmelser, som man ikke har kunnet anvende, fordi det var en saa særlig Art Obligationer, hvorom der her var Spørgsmaal; men jeg gjentager, at der ikke ellers let vil møde noget Tilfælde, som overhovedet ikke vil kunne udjones gennem en Anvendelse af Slutningsbestemmelsen i Loven af 31te Marts 1858 og af Loven af 28de Januar 1871.

Ordføreren: Naar den ærede Finansminister ikke ønsker en yderligere Bemyndigelse, er dette naturligvis en Sag, som ligger Udvalget ikke saa lidt fjernere end Finansministeren. Naar den høitærede Minister hentydede til, at det vilde være heldigt, om Udvalget i sin Helhed vilde dvæle ved det Spørgsmaal, som jeg fremsatte paa mine egne Begne, ligger det jo nær, at dette ogsaa vil ske saa snart som muligt. Saa snart Udvalget atter kommer sammen, vil det være os hjært at fremskille det for den høitærede Minister enten paa den ene eller paa den anden Maade. Den høit-